

Wat een warboel!

Zodra we door de poort lopen,
komen we in een andere wereld.
De geluiden van de stad zijn verdwenen.
Je hoort alleen nog korte kreten
en hier en daar een zacht gegrom.

Het is 9 uur in de ochtend.
We zijn met onze klas in de diertuin.
Er zijn nog geen andere bezoekers.
Leuk, de diertuin voor ons alleen!

We moeten van de juf
op zoek naar de koning der dieren.
– Kijk goed naar de bordjes! zegt ze.

Leo en ik zoeken samen.
Opeens horen we een vreemd gegons.

Bzzz bzzz bzzz

We staan voor een weide.

Leo leest het bordje dat erbij staat.

- Dit is de weide van de bizon, zegt hij.
- Maar nee! roep ik. Bizons loeien, net als koeien. Dit is het geluid van bijen!
- Je hebt gelijk, zegt Leo. Vreemd, hé. Ik denk dat de bizons veranderd zijn in bijenkorven.

– Ha, ha! Door welke tovenaar?

Hé, hoor je dat? **Hi-hie, hi-hie**

– Dat is de roep van de olifant, zegt Leo.

Kijk maar op dit bordje.

– De olifant? Laat me niet lachen!

Zie je dat paard in pyjama?

Dat is een zebra! Maar waar is de olifant?

– Wat een warboel is het hier!

Opeens horen we een luid gebrul.

Ro-aar!

- Ah, daar is onze leeuw! zeg ik.
Leo kijkt op het bordje.
- Ha ja, hier staat het: **leeuw**.
- Deze leeuw lijkt wel heel erg op een beer, vind ik.
- Maar ... alle dieren zitten door elkaar
in deze dierentuin! Wat is er gebeurd?

Grrr! Grrr! Arff!

- Volgens het bordje is dit de weide
van de kangoeroe.
  - Ik wist niet dat de kangoeroe
zo'n akelig geluid maakt ...
en dat hij manen heeft!
- We hebben eindelijk de leeuw
gevonden! Denk je dat hij de kangoeroe
heeft opgegeten?

De oude parkwachter staat naar ons
te kijken. Hij strijkt met zijn vingers
over zijn lange, witte snor.

- Geen paniek, kinderen! gromt hij.
De nieuwe parkwachter heeft zich
vergist toen hij de bordjes plaatste.

Leo en ik moeten hard lachen.

- Deze man met zijn snor zou mooi
staan in de kooi van de zeeleeuwen,
fluister ik in Leo's oor.